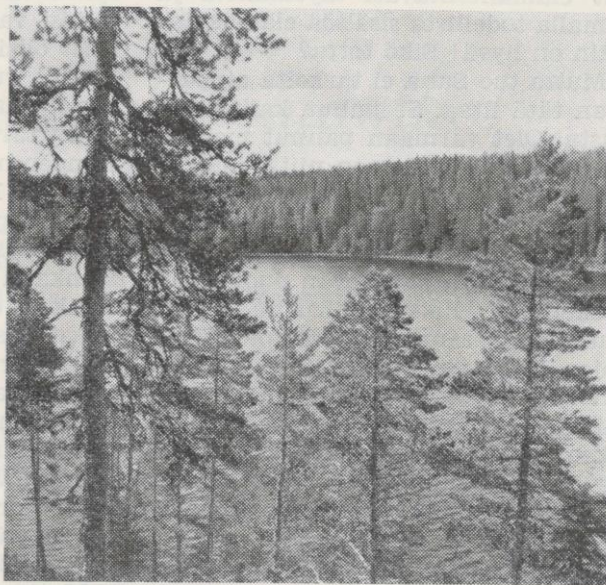


# Purttin Viesti



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

# Ihmeellinen sanoma

Päivän kiireet ovat varmaan jo päättyneet, ja kenties hieman uupuneena aherruksestasi otat illan tultua tämän Viestin käteesi. Tai ehkäpä päätät säästää tämän lukemisen illaksi. Saamme silloin viettää hiljaisen ehtoohetken, kuten niin monasti opistotalven kuluessa. Ja tahdomme tehdä nytkin, kuten silloin: ota siis Raamattusi ja avaa 1 Piet 4: 7—11...

Huomaat sen ensi sanojen toteutuvan tämän päivän kohdalta. Päivä painuu iltaan ja pian saapuva uni poistaa väsymyksen ja uudistaa nuoren olentosi. Heräät uuteen aamuun kuin ei väsymystä olisi milloinkaan ollutkaan. Kirkas aamu on lahja, jonka saat uusine mahdollisuuksineen ja tehtävineen, jotka merkitsevät elämäntehtäväsi täyttämistä ja samalla todellista sisältöä elämässäsi. Näin on hyvä! Eikö totta?

Mutta tuo Sana ei tarkoita ainoastaan tätä iltaa. Se puhuu kaiken lopusta. Olet varmaan pannut merkille, että tämä totuus on niitä, joita ei voida kieltää. Oma lapsuutesi on jo takanapäin, ja vähitellen vuodet saavat yhä kiireisemmän vauhdin. Heräävän kevään ja verevän nuoruuden keskelläkin liikkuu airueita, jotka kuuluttavat samaa. Vanhempiesi kasvojen ja käsien uurteet ja hopeoituvat hiukset puhuvat sitä omalla hiljaisella tavallaan. Joskus tämä totuus iskee salaman tavoin eteemme, ehkä hyvin lähellekin meitä. Voimme yhä sanoa: näin on hyvä — täyttääkö mieluisa odotus mielemme?

On vain inhimillistä, että me, ”jotka emme tahtois riisuutua, vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista”, huokaammekin (2 Kor 5: 4). Ken tahansa on sitä kokenut, ja saattaa kokea vastakin. Mutta Paavali jatkaa: ”Hän, joka on valmis-

tanut meidät juuri tähän, on Jumala, joka on antanut meille Hengen vakuudeksi. Sen tähden me aina olemme turvallisella mielellä... Sen tähden me... ahkeroitsemme olla hänelle mieliksi”. (2 Kor 5: 6, 9).

Sinä tiedät, että uskonsuhde Jumalaan yksin turvaa Sinut näin kaiken katoavan keskellä. Siitä pyydän Sinua jälleen muistuttaa. Uskova ei joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään. (Jh 5: 24) Siksi sanotaan: ”Usko Herraan Jeesukseen niin pelastut” Ap 16: 31. Ja siksi myös kastetullekin Jeesus itse sitä tähdentää Mk 16: 16 b. Jos olet saanut uskonlahjan Pyhän Hengen vaikuttamana, ”pidä, mitä sinulla on”, äläkä vaihda tätä ”kruunuasi”, vaikka maailma tai synninrakkauteen taipuva mielesi pitäisi vaihtoa kuinkakin edullisena. Ellet olisi sitä vielä saanut, tässä on Sinulla rukousaihe, jota tärkeämpää ei voi ollakaan. Pyydä sitä muistaen, että ”taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat (Lk 11: 13 b)”. Kun tätä todella taivut pyytämään, on Jumalan Henki saanut sen Sinussa aikaan, etkä suinkaan Sinä itse. ”Ilman Pyhää Henkeä ei rukoilla ainoatakaan rukousta”, sanoo Luther. ”Ensimmäinen avuton rukoushuokaus, joka nousee katuvasta syntisen sydäimestä, on kuin pieni kevätkukka... Pyhä Henki on se aurinko, joka kutsuu taimen esiin” (Wislöff). Silloin jo on uskonelämä orastamassa, vaikka täytyisi-kin pyytää: ”Auta minun epäuskoani” (Mk 9: 24).

Mutta uskonsuhde Jumalaan ei ole naamari, joka vedetään ylle silloin kun meistä näyttää siltä, että ”loppu on lähellä”. Se on elämää, jonka elinhermot käyvät ylöspäin, mutta myös

Jatk. siv. 19



---

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 2-3

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1957

---

## *Ah, tule, elon aurinko!*

Oi Kristus, valo ainoa,  
Sä sydämeemme loista,  
Kun päivä koittaa ulkona,  
Yö sisältäkin poista.

Jos valona et olis sä,  
Me yössä istuisimme,  
Vaikk' auringossa itsessä  
Me aivan asuisimme.

Siis saavu, päivä oikea,  
Luo sätees rintahamme.  
Pois synnin sumu karkoita,  
Mi painaa tuntoamme.

Ah, tule, elon aurinko,  
Yö kuolon meistä torju.  
Vaeltaissamme täällä suo,  
Ettemme tieltäs horju.

Jos mihin viekin matkamme,  
Sä valos meille anna,  
Ja päättyessä päivämme  
Sun kirkautees kannaa.

V. K. 519

# Anteeksiantamuksen voima

"Kyky anteeksiantaa on paras todistus ihmisen sielun terveydestä!" — Tällaiseksi lauseeksi on joku pukenut ajatuksensa. Näyttääkin siltä, että tarvitaan todellakin joku erikoinen "kyky", ennenkuin voi omistaa tällaista ihmevoimaa, mikä antaa ikäänkuin kuvan ihmisen sielun terveydestä. Tällaisen voiman omistamiseen vaikuttavat eri tekijät ja lieneekin syytä tutkia niitä hiukan tarkemmin.

Me muistamme Raamatun lehdillä kerrottavan, kuinka apostoli Pietari kysyi Jeesukselta, montako kertaa hänen tuli antaa veljellensä anteeksi. Muistamme myös Jeesuksen vastauksen: "Ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän." Tämä vastaus antoi erittäin selvän kuvan Pietarille, samoin kuin antaa meillekin, siitä, mikä Jeesuksen tahto oli ja on jatkuvasti. Jeesus tahtoo, että anteeksiantamuksen määrä olisi rajaton, niinkuin Hänellä itsellään on ollut ja on koko ihmiskuntaa kohtaan. Missä sitten on tällaisen rajattoman anteeksiantamuksen voima? Ensinnäkin: Jeesus sanoi tullessaan täyttämään lähettäjänsä tahdon ja me tiedämme, kuka Hän oli lähettänyt. Hän siis täytti Jumalan tahdon, mikä oli anteeksiantamuksen tuominen langenneelle ihmiskunnalle heidän rikkomuksistaan. Tämän Jumalan tahdon yllä lepäsi suuri rakkaus ihmiskuntaa kohtaan, ja koska Jeesus tuli täyttämään lähettäjänsä tahdon, niin Hänen täytyi myöskin rakastaa langenneita ihmisiä. Juuri tässä tuleekin esille anteeksiantamuksen suuri voima. Se on rakkaus.

Niistä puheista, joita Jeesus piti hartaalle kuulijakunnalleen, on Jumalan sanaan talletettu myös meitä varten ohjeita ja neuvoja. Hän sanoi esimerkiksi seuraavasti: "Rakasta lähimmäistä niinkuin itseäsi", sekä, "Mitä te tahdotte ihmisten tekevän teille, se tehkää te myös ensin heille!" — Ellemme näe näiden käskyjen koskevan itseämme ja tahdo niitä omistaa, emme voi saada itsellemme anteeksiantamuksen voimaa.

Kuinka me voimme nämä käskyt sitten omistaa ja sovelluttaa niitä käytäntöön? Koska ihminen sellaisenaan on pahan läpätunkema, ei hän voi itse edelläolleita käskyjä omistaa, enempää kuin niitä käytännössä toteuttaa. Hänen täy-

tyy jättää ensin sydämensä Kristuksen sovintoveren puhdistettavaksi, vasta tämän jälkeen voi Jumalan Pyhä Henki vaikuttaa hänessä rakkautta lähimmäisiä kohtaan, samoin kuin anteeksiantamuksen voimankin. Ehkä joku väittäisi tätä edelläolutta esitystä vastaan ja kenties esittäisi elämästä esimerkkejä siitä, ettei lähimmäisen rakkaus ole uskon asioiden kanssa yhteydessä. Onkin syytä olettaa, että me saamme nähdä lähimmäisen rakkautta ja anteeksiantamusta siellä, missä kielletään kokonaan uskon merkitys, mutta onko se siten kestävä, pysyväistä? Ehkä siellä, missä ilman uskoa tällaista on olemassa, käy toden tullessa kysymykseen samoin kuin eräälle miehelle, joka yritti toteuttaa käskyä: "Jos lähimmäisesi lyö sinua korvalle, niin käännä hänelle toinenkin korvasi!" Käytännössä tämä toteutui seuraavanlaisesti: lähimmäinen löi myöskin toiselle korvalle ja tämä olikin jo liikaa tuolle kertomuksessa mainitulle miehelle. Hän ei ehkä muistanut Jeesuksen vastausta Pietarille, vaan löi vuorostaan lähimmäistään samalla sanoen, ettei kolmannesta löynnistä puhuttu sanassa mitään. Epäilen näin käyvän sille, joka omin voimin yrittää toteuttaa anteeksiantamuksen käskyä.

Kuinka usein me n.s. uskovaiset sitten täytämme ja toteutamme niitä Vapahtajan käskyjä, jotka edellä on mainittu, siitä meillä jokaisella on varmaan omakohtaiset kokemukset. Me unohdamme nämä käskyt sekä Vapahtajan rakkauden meitä kohtaan ja annamme niin usein synnin hallitsemalle lihalliselle mielellemme vallan. Mutta meillä on etuoikeutena se, että me saamme taisteluisa tappiollekin jääneinä käydä uskalluksella Vapahtajan armoistuimen eteen. Sieltä saamme omistaa itsellemme anteeksiantamusta ja sydämeemme uutta anteeksiantamuksen voimaa. Jeesus Kristus on se avoin lähde, josta tätä anteeksiantamuksen voimaa pulppuaa jokaiselle sitä janoavalle. Hän itse on anteeksiantamuksen voima. Häntä me tarvitsemme joka päivä, mutta niinpä Hänen armonsa onkin joka aamu yhtä uusi. Hänessä on kaikki täytetty meidän edestämme, velkamme täydellisesti maksettu, sillä: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa." Tämä

# Millä paikalla?

Mitä sinä täällä teet? (1. Kun. 19: 9)

Nämä sanat Herra lausui nuhteen sanoina Eliaalle, kun tämä oli säilyttääkseen henkensä lähtenyt pakoon jumalattomuuteen kääntyneen kansansa keskuudesta piileksien erämaassa.

Miten usein ja kuinka monessa asiassa Jumala saaneekaan aihetta antaa meille itsekullekin samanlaista nuhdetta, kun hän tapaa meidät vääraltä paikalta ja pahoja tekemästä ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mitä sinä täällä teet? saa Herra moittien lausua monen nuoren kohdalla tanssilavojen tienoilla taikka muilla kevyen ilon markkinoilla.

Ja mitä sinä täällä teet? — saa Jumala aiheen nuhdella niitä vanhempan väkeen kuuluvia, jotka lepopäivänä jopa kirkkoaikana ovat pellolla taikka muissa arkitöissään.

Ja näin edelleen lukemattomin tavoin Herran silmä huomaa meidät vääryällä paikallamme.

Ajattelen erikoisesti niitä nuoria, jotka tänäkin keväänä ovat päässeet rippikoulustaan taikka opistosta. Siellä he ovat saaneet vakavaa kehoitusta ja tuoreita ohjeita kulkeaksensa oikeata tietä ja ollaksensa oikealla paikalla. Tapaakohan Hyvä Paimen ehkä hyvinkin pian näitä nuoria vääryiltä poluilta tämän maailman turuilla. Yllättääkö hän heitäkin monien suruttomien tavoin esimerkiksi kolmatta, kuudetta, kahdeksatta taikka mitä tahansa muutakin käskyä salassa taikka julkisesti rikkomassa?

Murheellisen paljon näyttää sellaisia nuoria olevan joka vuosikurssin rippikoululaisissa ja opistolaisissakin.

Mutta Eliaan nuhdetta aiheuttanut synti ei ollutkaan Jumalan kymmenen käskyn rikkomista ja maailmaan menemistä, vaan Herralta saamansa kutsumuksen laiminlyömistä, oikean paikkansa jättämistä oman itsensä säästämiseksi.

Tapaako Herra esim. kristillisen kansanopiston käyneitä nuoria toimitomina ja arkoina syrjään vetäytyen piileksimästä omassa oloissaan? On kylläkin oikein, että pysytään erillään suruttomien nuorten syntiretkiltä. Mutta nuhdetta ansaitsee se nuori, joka pilkkaa ja muuta sellaista peläten ei astu rohkeasti esiin varoittamaan ja neuvomaan.

Mikä on milloinkin oikea paikkasi? Siinä usein vaikea kysymys. Siinä erehtyi kerran Eliakin. Siinä helposti erehdymme mekin. Sillä oikealla paikalla ollaksemme tulee meidän toisinaan paeta, toisinaan pysyä paikoillamme, toisinaan asettua taistelemaan.

Herra osoittakoon meille aina tahtonsa tien ja oikean paikan.

Edgar Vaalgamaa

oli rakkauden ja anteeksiantamuksen täyttymys. Tätä anteeksiantamusta meidän tulisi joka päivä katsella, uskossa sen itsellemme omistaen, että saisimme tarvitsemaamme rakkautta ja anteeksiantamuksen voimaa. ”Rakkaus saapi sun

rakastamaan.” Kaikki on lähtöisin rakkaudesta, joka on Hengen hedelmä, ei siis ihmisen aikaansaannos. Jumala rakasti ensin meitä... 1 Joh. 4: 10, 11.

Sakari Pennanen

# Mennyt työkausi



Viime kurssin oppilaat opettajineen.

## Tuloajatuksia:

Kaunis elokuun päivä oli hämärty-mässä iltaan, kun kirjoittelin hakemus-papereita Kohtavaaran kansanopistoon. Tällaiset toiveet olivatkin jo kauan aikaa askarruttaneet mieltäni. Valmisteluja oli joutunut tekemään, vaikka ei ollut olenkaan tietoa pääsymahdollisuuksista. Kun sitten sain tietää sen ilosanoman, että minut oli hyväksytty opistoon, tun-tui siltä kuin kaikki toiveeni olisivat täyttyneet. Aina oli mielessä se uusi ympäristö ja toveripiiri, johon oli nyt tilaisuus tutustua.

Päivä, jolloin saavuimme opistolle, oli kaikin puolin jännittävä ja muistossa säilyvä. Mielessä oli kaikki ne siunauk-sen toivotukset, jotka olivat saattelleet aivan opistolle saakka. Ensimmäinen hauska sattuma oli, kun sai tavata useita rippikoulutovereita. Olo rupesi tuntu-maan turvalliselta ja kodikkaalta. Alka-

jaisjuhlassa meille annettiin monta kul-taista neuvoa ja ohjetta elämän mat-kalle. Kaikkien toiveena oli, että me viihtyisimme hyvin opistoaikana ja Ju-mala saisi siunata elämämme.

Terttu Kirjavainen

Vihdoin se päivä valkeni, jolloin saa-vuin tänne opistolle. Kaikki ihmiset oli-vat vieraita ja tuntemattomia. Teki mieli lähteä kotiin niine hyvineen, sillä ikävä alkoi kaivaa jo aivan alkuun. Uudet ihmiset, uusi ympäristö ja uudet tavat ja tehtävät tekivät olon niin vai-keaksi.

Mutta pian aloin tottua tuohon kaik-keen, tutustuin toisiin opistotovereihin ja aloin viihtyä heidän seurassaan. Ikävä haihtui ja opisto alkoikin tuntua jo melko viihtyisältä. Opiston vakava henki oli eräs syy, joka teki olon viih-tyisäksi ja rauhalliseksi. Täällä on aivan kuin turvassa kaikelta huonolta seuralta ja houkutuksilta.

Nyt on pian syyslukukausi takanapäin. Se on tosin mennyt aivan liian nopeasti, mutta monta hyvää neuvoa ja opetusta on varmaan silti jäänyt mieleen ja ne ovat hyvin tarpeen tulevaisuudessa. Neuvoja ja ohjeita elämää varten on varmaan jokainen tullut täältä hakemaan. Niin tulin minäkin. Mutta samalla tulin hakemaan myös elämän rohkeutta, sillä sellaista minulta puuttui. Pelkäsin aloittaa omaa elämäni kodin ulkopuolella ja siksi olin niin kovin halukas tulemaan tänne kristilliseen kansanopistoon. Siinä tunnen tehneeni tosiaan aivan oikein. Toivon, että tämä talvi olisi todella antoisa ja rohkaiseva opistotalvi.

Hil kka Luk k ari

## Lähtöajatuksia:

Opisto-aika on päättymässä, jätämme opiston ja palaamme kukin omaan ympäristöömme. Tuntuu aivan uskomattomalta ajatella, että opisto-aika loppuu niin pian. Tuntuu kuin vasta olisimme olleet kotona ja tulleet tänne opistoon.

Olen saanut viettää ihanan ja muistorikkaan talven täällä rakkaaksi tulleessa opistokodissa. On todellakin Jumalan suuri lahja, että pääsin opistoon. En syksyllä käsittänyt, mitä kaikkea sisältyy tähän opistotalveen. Tulimme syksyllä kaikki toisillemme vieraina ja tuntemattomina tänne. Mutta pian tulimme tutuiksi ja aloitimme työt ja opiskelun. Nopeasti on aika kulunut kaiken kiireen keskellä. Täällä on ollut paljon suuria juhlia, joiden aikana olemme saaneet viettää siunausrikkaita hetkiä yhdessä Sanan ympärillä. Mutta myös tavallisina arkipäivinä hiljennyimme aamuin ja illoin Jumalan sanan ääreen.

Olemme saaneet hyviä neuvoja ja ohjeita elämää varten. Moni asia on avautunut ja kirkastunut aivan uudella tavalla. Ennenkaikkea meille on tahdottu opettaa sitä, mikä on tärkeintä ihmiselämässä täällä ajassa ja myös iäisydessä... Olemme saaneet paljon hyvää opistotalven aikana. Emme omin voimin jaksa käydä Jumalan tietä, mutta hänen

avullaan ja häneltä voimaa pyytäen se on mahdollista. "Vain sun veres Jeesus on turvana mulla, mä kurjana siihen nyt turvaudun."

Pirkko Leinonen

Olemme joutuneet ajassa kevääseen ja opistotalvi meidän kohdaltamme on jo ohi. Ainoastaan pienen ajan saamme vielä viettää meille rakkaaksi käyneessä opistokodissamme. Näin lopussa vasta alkaa oikein ymmärtää opiston tarjoaman suojan maailman myrskyjä vastaan. Olimme täällä ikäänkuin linnoituksessa, johon ulkopuoliset hyvin vähän pääsevät vaikuttamaan.

Nyt on jo jokapäiväisenä ajatuksena niin minulla kuin toisillakin: opisto loppuu pian. Kuinka ikävältä tuntuukaan ajatella, että meidän on kohta lähdettävä kokonaan pois. Näinä nykyhetkinä yhä useammin palaa mieleeni tuon tutun laulun sanat: "Oi kuinkahan meidänkin nuorten voi puhdasna säilyä tie". Tämä kysymys liikkuu varmasti monen opistolaisen mielessä ja itse en suinkaan ole poikkeustapaus. Voi kuinka peloittavalle ja synkälle maailma tuntuu aina silloinkin, kun omasta suojastamme täältä lähdemme pienille lomillemme, joko kotihimme tai muualle. Toisten suhtautuminen meihin on muuttunut, tarkoitan etupäässä samanikäisiä tovereita. Tuntuu aivan siltä, kuin kukaan ei kohtelisi enää minua kuin ennen, toveritkin aivan kuin vieroksuvat tai miten sen selittäisi. He varmaan luulevat, että ihminen käytyään opiston muuttuu kokonaan toiseksi ja arvostelevat ankarasti tällaista ihmistä.

Tällaiset arvostelut ja ylenkatsomiset juuri eivät saisikaan vaikuttaa meihin opiston päätyttyä, vaan meidän olisi kokonaan ummistettava korvamme kaikelle sellaiselle ja pysyttävä siinä, mihin meitä on täällä ohjattu, sillä »aika ahtahinkin katoa pois piankin». Meidän on vain muistettava rukoilla Jumalaa, että hän avaisi meidän silmämme näkemään kaiken sen hyvän, mitä hän meille on

antanut. Meidän tulee myös rukoilla siunausta elämällemme eteenpäin, niin ettemme lähde täältä unohtaisi Jumalaa, vaan että hän aina saisi olla keskellämme.

Anja Piirainen

## Kolmannen kurssin tervehdys

(Toveripäivillä esitti Aino Könönen)

Haluaisin omistaa nämä sanani erikoisesti teille tämän vuosikurssin oppilaat.

Kysyisin, millä mielellä tulit opistoon? Ehkä kangasti mielessä maamieskoulu, emäntäkoulu, talouskoulu, apuhoitajakurssi tai joku muu sellainen. Olit päättänyt ottaa opistotalvesta irti kaiken mahdollisen, että olisi hyvät pohjatiedot eteenpäin yrittäessäsi. Olit kuin mies, joka vertauksessa raatoi pellolla saadaksesen sen kylvökuntoon. Mutta sitten kävi kuten tälle miehelle. Aurasia kolahti keran oudosti ja tiesit, ettei se kivi ollut. Löysit aarteen, joka oli paljon arvokkaampi kuin kaikki, mitä tähän asti olit aarteena pitänyt. Löysit oman Vapahtajasi ja rauhan Hänen veressään. Koko uurastuksesi sai uuden sävyn, armon aurinko kirkasti harmaimmankin arjen kevätpäiväksi.

Tai olit kauppiaan tavoin etsinyt ja etsinyt kallista helmeä, yhteyttä Jeesukseen. Olit kulkenut monenlaisten uskonystävien seurassa, mutta silti tunsit olevasi jotain vailla. Etsit yhä vain. Mutta siinä etsimistouhussasi olitkin unohtanut pyhän kasteesi ja sen, mitä sait kasteessasi: Jumalan lapsen nimen ja oikeuden. Olit pannut koko asian syrjään ja ajattelit kuin helmen etsijä, ettei tuossa noin vähäpätöisessä kuoressa ole mitään helmeä. Sitten kuulit vaikkapa laulun sanat: "Jeesuksen kuolo ja kasteeni kallis, niissä mä kurja oon tai vaaseen valmis." Aarre oli löytynyt.

Jumalan lupaukset pysyvät paikallaan, vaikka vuoret siirtyisivät ja kukkulat horjuisivat. Tätä kallista armon evan-

keliumia on teille tänä opistotalvena tahdottu kirkastaa. Jospa saisitte jokainen lähteä täältä onnellisina aarteen omistajina, siitä toisellekin kertomaan. Silloin eivät ole menneet hukkaan ne kalliit armopäivät, joita täällä opistossa olette saaneet viettää. Saakoon Jumalan rakkaus kirkastua teille jokaiselle iankaikkiseksi autuudeksi. — S. K. 79.

## Kesän juhlatilaisuuksia

Juhannusjuhlat opistolla alkavat tavannukaisesti aattoiltana. Tervetuloa!

Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhla Helsingissä 27. 6.—1. 7.

Japanilähetys- ja Saara Malisen muistojuhlat Kuhmon kirkolla heinäk. 6—7 päivinä. Puhujina pastorit Paavo Savolainen ja Toivo Salomaa, tlr. Kalle Tiainen, piirisiht. Sakari Pennanen sekä seurakunnan pappeja. Pastori Savolainen ja piirisihteeri Pennanen pitävät juhlia Kuhmossa vielä seuraavasti: heinäk. 2 p. Lentua, Siltala, 3 p. Nieminen, klo 12, Kämärä klo 19, 4 p. Mäntyvaara klo 12, Selkävaara klo 19, 5 p. Timoniemi Harju, 8 p. Lau'us Kannas klo 12. Syyskuun 28—29 päivinä ovat samat puhujat Lieksassa.

Nuorisoliittojen leiri Pielisjärvellä Kuoran Niemelässä heinäk. 3—5 päivinä. Leirille aikovia pyydetään ilmoittautumaan piirisihteeri Vilho Muttoselle os. Värtsilä, Patsola, kesäkuun loppuun mennessä.

Nuorisoliittopiirin kesäjuhlat Iломantsin kirkolla heinäk. 6—7 p. Puhujina pastori Antero Kruus, piirin työntekijöitä y.m.

Polvijärven kirkolla ja Huosiolammella heinäk. 28 päivänä pastori Salomaa ja piirisihteeri Muttonen.

Lieksassa heinäk. 13—14 päivinä pastori Salomaa ja piirisihteeri Vappula.

Evankeliumi- ja kansanopistojuhlat Juuan kirkolla elokuun 11—12 päivinä, pastori Salomaa y.m.

Piirisiht. Lauri Saalasti ja saarn. Einar Rätty: Pielisjärvellä Jaakonvaarassa 4 p. elok. klo 12, Urossa klo 19, 5 p. Salokylässä, 6 p. Nurmeksen Saramolla, 7 p. Juuan Timovaarassa, 8 p. Paalasmaassa.

Toivottavasti toveriliittolaiset huomioivat nämä tilaisuudet ja runsain määrin osallistuvat niihin. "Autuaita ovat ne ihmiset, joilla on mielessänsä pyhät matkat."



# Toveripäivät

"Mä lapsi oon niin outo maailmassa, Voin käydä harhaan, ellet ohjaamassa Sä Herra ois mua kurjaa lastasi Ja ellet veis mua kaitaa tietäsi". Tämän laulun sanoilla aloitimme lauantaina, Marian päivän aattona toveripäivät. Suuri oli se toveriliittolaisten joukko, joka oli saapunut opistolle viettämään yhdessä juhlaa, saamaan vaihtelua ja siunausta arkielämäänsä.

Ensimmäiseksi oli raamattutunti, jonka johtaja piti aiheena Apt 16: 14—34. Ratkaisevasti se ilmapiiri vaikuttaa meihin, jonka hengessä joudumme jokapäiväisessä elämässämme olemaan. Kuinka vaikeata onkaan toisenlaisessa ympäristössä Vapahtajan seuraaminen ja tunnustaminen. Emme siihen pysty omin voimin, mutta Jumalalta voimaa pyytäen on kaikki mahdollista.

Sitten olikin vapaata seurustelua, ryhmäkokouksia ja yhteinen lauluharjoitus. Illalla klo 18 alkoi raamattutunti, jonka piti maisteri Hakkarainen: "Mitä Jeesus sanoo Vanhasta Testamentista". Klo 19 alkoi iltajuhla, joka olikin mieliinpainuvin hetki koko opistoajalta...

Irja Kortelainen

Ohjelmassa oli entisten vuosikurssien esittäytyminen. Se oli meille nykyisille puhutteleva. Se rohkeus, millä he todistivat Herrasta, se katseen sädehtiminen ja vaatimattomat sanat, joilla he kertoivat opistoajastaan, olivat omiaan painamaan meidän päämme alas. Samalla se pani kyselemään, voinko minä kertoa opistoajastani noin vilpittömästi? Tämän kaiken jälkeen tuli se toveripäivien puhuttelevin hetki. Johtajamme puhui meille ensin aiheesta: "Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet". Se sana sisälsi paljon. Meitä kehoitettiin muistamaan, kaiken muun jos unohtaisimme, opistomme tunnus: "Meillä on lunnastus". "Sinikilpi" on aina siitä meitä muistuttamassa. Ystävien laulaessa: "Rohkenetko, minkä maksoi aina Herraas tunnustaa?" kiinnittivät opettajat siunausta toivottaen opistomerkit rintaamme. Useimman silmä kyyneltyi rakkaan opettajan kiinnittäessä merkkiä ja puristaessa kättä. Tuntui siltä, kuin yh-

teinen rukous olisi molemmilta noussut Vapahtajan puoleen. Hän syntiemme sovittaja rukoili varmaan sillä hetkellä puolestamme Isää, jonka kilvoittelijajoukkoon olimme liittyneet, että Hän itse varjelisi meitä. — Vielä saimme matkavästä aloittaessamme kantaa opistomerkkiä seuraavien sanojen kautta, joista pastori Koljonen meille painokkaasti puhui: "Valvokaa, pysykää uskossa lujina." Kaikki syöpyi sydämeen toivottavasti lähtemättömästi.

Annikki Pirinen

Sunnuntai alkoi aamuhartaudella, jonka piti ylikersantti U. Hynynen. Aamiaistauon jälkeen kokoonnuttiin jumalanpalvelukseen klo 9.30. Saarnan piti pastori Koljonen. Hän sanoi mm, että Maria oli autuas uskonsa tähden. Autuaat ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat. Hän mainitsi vielä, että Vapahtajan käsi on siunaava käsi, se siunaa jatkuvasti.

Kahvivälilajan jälkeen alkoi päiväjuhla virrellä 293, alkupuheen piti Sakari Penanen 1 Piet. 2: 24 johdolla: "Kristus itse kantoi meidän syntimme". Kaita tie on vaikea kulkea, vain armosta pelastetut voivat sitä käydä. Toveriliittolaiset Toini ja Veijo Kettunen lauloivat pari duettoa: "Jeesus sana elämän" ja "Vaikka syntimme oisi aivan veriruskeat". Virren 485 säkeistöjen jälkeen seurasi johtajan puhe: "Pyydä itsellesi merkki Herralta". Jumala tahtoo masentunutta ihmistä rohkaista. Pyytäkäämme sitä, mitä tarvitsemme. Toveripäivät ovat meille annettu armohetki. On suurta, että saadaan tulla yhteen. Jumalalla on keinonsa jokaisen kohdalla erikseen. Pyydä Herralta, jos olet vieraana kulkenut Hänen johdatustaan ja uutta armoa. Kaikki mukana olevat toveriliittolaiset kokoontuivat yhteen kuoroon laulamaan nuo tutut laulut: "Oi Jeesuksein", "Soi kannel" sekä "Yhtehenkö tulla saamme". Senjälkeen laulettiin yhteislaulun: "Kerran kaunehin" tauottua astui puhujakorokkeelle maisteri Viiri Hakkarainen. "Taivaalliset säveleet ovat soineet täällä", hän aloitti ja luki tekstikseen Ps. 5: 9 "Herra, johdata minua

vanhurskaudessaasi". Yksi askel kerrallaan saamme astua. Edellämme kulkee hän, joka johtaa. Jokaikinen askel Hänen hoidossaan! Jeesus on sanonut: "Minä olen tie". Hänen askelissaan kulkien päivä kerrallaan, olemme kerran taivaan kodissa. Olkoon jatkuva ikävämme taivaan kotiin! Välittömästi tämän jälkeen maisteri Hakkarainen selosti kristillistä opintokerhotyötä. Opintokerhossa olemme itse saamassa, mutta myöskin antamassa. Seurasi virsi 324, jonka jälkeen tämän vuoden opistolaiset lauloivat: "Jeesus verinen kuninkaamme" ja "Kiitos Herran". Päiväjuhlan loppusanat piti pastori Koljonen. Hän puhui vakavaa kieltä etsikkoajasta. Se on sellainen aika, jolloin Jumala erikoisesti kutsuu. Missä etsikkoaikaa ei tunneta, siellä näemme itkettyneet Vapah-tajan kasvot. Sokea Bartimeus tunsu etsikkoaikansa sekä samoin Sakkeus. On siis niitä ihmisiä, jotka eivät tunne sekä näitä, jotka tuntevat etsikkoaikansa. Kuulumme jommalle kummalle puolelle. Juhla päättyi Siionin Kanteleen laulun 177 säkeistöihin 1, 4 ja 5.

Klo 15 kokoonnuimme kuuntelemaan piirisihteeri Muttosen raamattutuntia aiheesta: "Autuas ihminen" Ps. 32:2. Ihminen itsessään on kykenemätön kaikkeen hyvään. Sydän on petollinen ja pahanilkinen. Kristuksen tähden Herra ei lue pahoja tekojamme. Kristuksen veri puhdistaa synneistämme. Autuus on valmistettu, siinä ei ole yhtään meidän tekoamme. Kun olet uskossa, pidä kiinni lunastuksesta, olet autuas. Ottakaa sanasta vaari. Autuutemme velvoittaa toimimaan Herran työssä. Nuoret mukaan lähetysoimeluseuroihin sekä nuorisoliittoihin! Olkaa innokkaat Herran työssä, vaivannäköne ei ole turha Herrassa! Laulettiin Siionin-Kanteleesta 430.

Iltajuhla alkoi laululla: "Jeesus-nimi ota myötäs". Johtajatar puhui aluksi aiheena Hebr. 6:11. "Mutta me halajamme sitä, että kukin teistä osoittaa samaa intoa, säilyttääkseen toivon varmuuden loppuun asti." Jeesuksessa on pelastus. Tämä toivo on sielun ankkuri. Tarvitsemme pettämätöntä turvaa. Ei aina ole tyyntä. Herra sotii puolestamme. Emmehän vain ole käyneet veltoiksi. Kun Hän antaa tehtävän, antaa hän myös voimaa. Pyytäkäämme pysyä toivon varmuudessa, jonka perustus on Jeesuksessa Kristuksessa. Laulun 397 jälkeen Sinikka Vihavainen esitti runon: "Jeesuslapsen itku" ja musiikkikerho

lauloi: "Herra armahda minua", "Laula Siion riemumielin". Nyt puhui pastori Junkkari mainiten, että on todella onnetonta, jos meiltä puuttuu sielun ankkuri. Omantunnon ahdistukset ajavat Kristuksen luokse. Vapaan sanan aikana toveriliittolainen Eero Moilanen puhui: "Pankaamme pois kaikki, mikä meitä painaa". Eräs vanha isäntä, lieksalainen Otto Oinonen, kertoi vaikutelmiaan Amerikan- matkaltaan. Vielä käytti sanan vuoroa toveriliittolaisista Impi Pölonen: "Ah, jos Jeesus suur on sulle, aarre ainut armahin, aartehestas maailmalle tunnustaa sun täytyykin." Juhla päättyi johtajan loppusanoihin ja kiitosvirteen.

Palasimme virkistyneinä koteihimme. Jumala oli saanut siunata meitä yhdessä ollessamme.

Toini Kettunen

## *Me riennämme nyt taivaaseen*

Työkauden päättäjäiset pidettiin sunnuntaina toukokuun 5 päivänä. Oman leimansa ja arvokkaan sisällön juhlille antoivat pitkän matkan takaa tulleet, harvinaiset vieraat: teol. tri Rudolf Molnár ja pastori Arvi Valkonen, edellinen Turusta ja jälkimmäinen Lauritsalasta.

Jo lauantai-ilta viritti meidät erikoisella tavalla vastaanottamaan juhlaa, joka merkitsi muistorikkaan talven päättymistä ja opistoperheen jäsenten eroa toisistaan. Tri Molnár, hiljattain maahan tulleena toi tuoreet terveiset heimokansaltamme Unkarista ja puhui sitten valmistautumisesta ja pyhittäytymisestä sapatin viettoon päätyen siihen ajatukseen, että koko meidän elämämme on valmistusaikaa suurta sapatia varten. Pastori Valkonen virvoitti meitä sävelten kielin, niinkuin hän teki runsain määrin koko juhlan ajan.

Sunnuntain jumalanpalveluksessa tri Molnár puhui Isän kodista ja varmaan meidän kaikkien mielimme jäi aivan- kuin alleviivattuina Jeesuksen sanat: "Mihin minä menen, sen te tiedätte ja

tien te tiedätte." Kaikkia tämän unkarilaisen ystävämme puheita leimasi nöyrä kiitollisuus, ylistys Jumalan hyvyyden tähden. Tuli mieleen psalmistan sana: "Minun maljani on ylitsevuotavainen". Pastori Valkonen jakoi meille myöskin päivän kuluessa Jumalan Sanan ravitsevaa leipää. Jumalan armon avaruus ja kaikkiriittäväisyys tuli valtavana asiana esille. Todettiin esim. että kun ihminen alkaa ajatella pelastuksen asiaa, sanoo hän ensin: minä ja Jumala, mutta jonkin ajan kuluttua, kun hän on oppinut enemmän itseään tuntemaan muuttuu järjestys: Jumala ja minä, kunnes hän lopulta tyytyy sanomaan vain: Jumala. Omasta vanhurskaudesta vapaaseen, aitoon ja todelliseen, Sanan kallioperustukselle lepäävään uskon luottamukseen meitä ohjailtiin. Varmaan jokaisen mieleen jäi hänen puheensa Sananlaskujen kirjan 30: 24—28, jonka vertauskuvat sisältävät meille paljon ajattelemisen aihetta.

Päättäjäisten sanoma, niin sanoin kuin sävelin esitettynä, oli kokonaisuudessaan kehoitusta: Ylentäkää sydämenne Jumalan puoleen! Taivaallinen kutsu Jeesuksessa Kristuksessa ja ylhäinen isänmaa olivat juhlan pääaihe. Kuin tunnusomaiseksi tuli laulu: "Taivaaseen, taivaaseen, me riennämme nyt taivaaseen..."

H. V.

*Kypsyys, jota meidän on pyrittävä tavoittelemaan on siinä, että väsymättä ponnistelemme tullaksemme yhä luonnollisemmiksi, yhä rehellisemmiksi, yhä oikeamielisemmiksi, yhä rauhallisemmiksi, yhä lempeämmiksi, yhä ystävällisemmiksi, yhä säälivämmiksi. Mitään selvempää tietä ei meillä ole valittavana. Sitä vaeltaessa kovettu nuoruuden ihanteellisuuden melto rauta kestävän elämänihanteellisuuden kovaksi teräkseksi.*

*Kirjasta: Elämän kunnioitus.*

## Lunastettuun suuri joukko

Te tämän talviset rakkaat opistolaiset olitte pieniä vauvoja, kun tuo julma, kaamea sota ryntäsi meidän pieneen Suomen maahamme ja meidän oli pakko lähteä evakkotielle. Ei olisi uskonut, että meillä on vielä tämä vapaus ja tämä kallis rauha, jossa saamme vapaasti viljellä Jumalan Sanaa.

Kyllä on ihanaa, kun on tuollaisia nuorten opistoja, joissa Jumalan Sana on keskipisteenä, joissa kallis Kristuksen evankeliumi kaikuu kaikille syntisille erottamatta. "Kaikille, kaikille Kristus armon toi".

Suuri oli se teidän joukko, lunastettuun joukko, joka toveripäivillä lauloi siellä opiston korokkeella. Teitä oli paljon. Jospa kaikki kerran, tuo suuri joukko, laulaisi Karitsan valtaistuimen edessä, siellä taivaan ikikirkkaudessa, jossa ei enää maailman myrskyt pauhaa. Sinne on vapaa pääsy Jeesuksen sovintokuoleman kautta. Juuri Sinun nuorukainen ja neitonen ja meidän kaikkien syntisten edestä Jeesus vuodatti pyhän, kalliin, viattoman verensä siellä Golgatan kummulla ja siinä avautui tie kaikkein pyhimpään. Ei niin suurta syntistä ole, jolle ei kuuluisi tämä iankaikkinen armo. Se kuuluu "sulle juuri, sulle raukka kurjinkin", älä epäile enää.

Rakas opistolainen, kun lähdet opiston suojista, niin muista mitä hyviä opetuksia Sinä siellä sait ja säilytä läpi elämän kuolemaasi asti.

Rakkaudella teitä muistaen

*erään opistolaisen äiti.*

# Yksin Sinuun

*Jo sovittavin käsin  
tyynesti tarttunut  
on ilta päivään okaiseen.  
Metsäni löysin. Hiljenin:*

*Miten on rauha valunut  
sen soluun jokaiseen!  
Miten sen raskaat silmutkin  
ovat kuin kädet väsyneet  
— noin rukoukseen suljetut  
ja ristiin nöyrtyneet.*

*Nyt mitä voisin muutakaan  
kuin käydä vastaanottamaan  
sen minkä lahjoitat  
kun sielun valloitat  
kokonaan rauhallesi.  
Jään alle käsiesi  
kuiskaten kumartunein päin:  
Ei aina ole, Herra, näin.*

*Näin tyyni — pohjaan asti —  
levoton meri harvoin lie,  
ja harvoin päivän lasti  
yön portille näin lasketaan,  
näin täysin vaietaan  
ja unohdetaan kivun tie.*

*On usein, Herra, toisin.  
Muuta en pyydäkään.  
Vain sitä, että voisin  
oppia kätkemään  
itseni, kaiken Sinuun.*

*Sinuun, kun synnin laine  
kuohahtaa yli pään.  
Niin pohjamudastakin  
— päällensä syytteen paine —  
syntinen löydetään.*

— —  
*On ilta. Katsot minuun  
ja siunaat katseellasi.  
Oi Jeesus, Vapahtaja  
— Vain Sinuun, yksin Sinuun  
vavisten tahdon jäädä.*

*Olethan elämäni.  
Ja kun ei auttamaan  
ojennu ihmiskäsi  
— ei ainut, rakkainkaan —  
jää risti tukemaan,  
jää Sinun elämäsi,  
annettu edestäni  
— Herrani, Ylösnoussut.*

*Eeva Tikka.*

*Te nuorukaiset ynnä neitsyet, te vanhat yhdessä nuorten kanssa. Ylistäkööt  
he Herran nimeä, sillä hänen nimensä yksin on korkea, hänen valtasuuruu-  
tensa ulottuu yli maan ja taivaan. Ps. 148.*

*Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää  
nimeänsä.*

*Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt.  
Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsa  
niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.*

*Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuk-  
semme.*

*Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.  
Ps. 103.*



## *Kevät on tullut*

*On tullut jo kevät, valon, lämmön siunattu suvi.  
Kohoo kiuru laulaen kauaksi korkeuteen.  
Ja hankien alta maa musta paljastuvi.  
Oi hohtoa taivaan, välkettä sinisen veen!*

*On tullut jo kevät. Suvivirtehen yhtykäämme  
Tuhakkielin kertoen kiitosta Karitsan!  
Kun Golgatan ristillä kärsien edestämme  
jo osti hän meidät lapsiksi Jumalan.*

*On tullut jo kevät, elon aamun ihana koitto.  
Lain alta on päässyt syntinen vapauteen.  
Oi kiitos Herrani, Sinun on yksin voitto!  
Lunastettuina kuljemme kanssasi kirikkauteen.*

*Aira Kuosa.*



# Juhannus- ajatuksia



On taas tullut juhannus, kesän valoisin ja vihannoivin ja tuoksuvin aika. Taas kukkivat Luojan käten työt kaikkialla. Taas ohjailevat lintuemat poikueitaan. Valkeat kesäpilvet kulkevat sinitai-vaalla salaperäisiä teitään.

On ihmeellistä, että syksyllä lakastunut ja kuollut luonto on taasen yhtä elävä ja rikas ja kaunis kuin konsanaan, täynnä vielä kätöksä olevia Luojan ajatuksia, täynnä toimintaa, kiittäen olemuksellaan, tarkoituksenmukaisuudellaan, kaikellaan sitä Jumalaa, joka heidät loi. Yli ymmärryksen käy Jumalan luomisajatusten ja tekojen runsaus ja rikkaus.

Juuri tähän aikaan on oma sydämemme kenties kaikkein valmein iloitsemaan siitä, että Jumala sille elämän lahjoitti. Kuinka usein meistä kuitenkin tuntuu, että emme ole sopusoinnussa Luojan luomistarkoitusten kera. Tuntuu kuin olisimme hukanneet perintömme. On kuin sydämemme ei olisi enää kylliksi puhdas sopeutuakseen tähän keskikesän puhtaaseen iloon. On kuin se sittenkin kuuluisi paremmin syksyyn ja sen jo menneisiin toiveisiin. On kuin varas-taisimme keskikesältä jotain, joka ei meille kuulu.

Kyllä se tavallaan niin onkin, että se perintö, jonka luomisessa Jumalalta saimme, tuli turmelluksi. Emme osanneet sitä perintöä oikein käyttää. Jumala tahtoo kuitenkin luoda uutta entisen tilalle. Hän voi syksyn ja talven keskellä nukkuvan luonnon herättää uuteen eloon. Hän voi myöskin uudistaa uuteen elämään ja kukoistukseen kaiken, minkä jo luulimme iäksi menneen.

Elämä uskossa Jeesukseen Kristukseen on valoisaa, voittoisaa, riemukasta kuin keskikesä. Sanan ääressä olet elämän lähteillä. Sinäkin silloin vasta todella elät. "Missä on syntienanteeksiantamus, siellä on elämä ja autuus."

Paavo Savolainen

# Sapporon

## kuulumisia

"Nyt on kukkien armain aika" lauletaan eräässä laulussa. Täällä Hokkaidossa on nyt juuri se aika.

Pöydälläni tuoksuvat kielot, jotka eilen ostin kaupungilta ja ulkona pihalla huujuu sireenipensas tuulessa täyteläisin kukkatertuin. Atsaleat ja monet muut pensaat ja puut ovat myös täydessä kukassa. On toukokuun 27. päivä kun tätä kirjoitan. Tänään on maanantai, lastentarhan lupapäivä.

Sunnuntai on meillä aina kiireinen päivä. Aamulla puoli yhdeksän alkaa pyhäkoulu. Jo kahdeksasta lähtien alkaa lapsia saapua. Lastentarhan lapset noin 160 tulevat omaan pyhäkouluunsa lastentarhan puolelle ja kansakoulun 1—6 luokkalaiset kirkkoon. Heitäkin on noin 150—160 lasta, joskus enemmänkin. Kerran kuukaudessa pidetään kaikkien yhteinen lastenjumalanpalvelus kirkossa. Lastentarhan lapsista on suuremmissa päästä kirkkoon yhdessä isojen siskojen ja veikkojen kanssa. Ja kyllä he osaavatkin käyttäytyä kunnosti. Vaikka meillä täällä Sapporossa on suuret tilat käytettävissä pyhäkoulun pitoa varten, niin sittenkin ne tahtovat käyää pieniksi. Pääsiäisenä esim. eivät kaikki lapset mahtuneet kirkossa istumaan, vaikka lastentarhan lapsista pienimmät noin 100 lasta eivät olleetkaan mukana. Emme voineet viedä heitä silloin kirkkoon, koska siellä ei ollut tilaa. Heille pidettiin oma pyhäkoulunsa lastentarhan puolella. Ajattelen usein, että mikähän nämä lapset tuo näin suurella joukolla pyhäkouluun. Ei meillä ole mitään erikoisia menettelytapoja. Aivan yksinkertainen pyhäkoulu vain. Ensin on

lyhyt yhdessäolon hetki, jolloin lauletaan ja seurakunnan pastori pitää rukouksen ja pienen puheen. Silloin kerätään myös kolehti. Sitten hajaannutaan luokkiin. Minä olen kolme vuotta opettanut samoja tyttöjä, jotka ovat nyt kansakoulun kuudennella luokalla. Huhtikuun alusta sain myös viidennen luokan tytöt, joten luokkani kasvoi puolella. Luokasani on nyt 32 tyttöä. Tulemme kirkosta aina tänne minun puolelleni, kun jakaannutaan luokkiin. Jos ei ollut pyhäkoulun pito helppoa kolme vuotta sitten jolloin kieli oli vielä huonoa, niin ei se ole helppoa nytkään, sillä lapset ovat kolmessa vuodessa paljon kasvaneet ja kehittyneet. Vieläkin on kielivaikeuksia ja ennen kaikkea tuntee oman taitamattomuutensa koettaessaan opettaa Pyhän kirjan totuuksia lapsille, joiden koko kasvuympäristö on pakanallinen. Mutta uskomme, että Jumalan sana ei tyhjänä palaja. Minusta on suuremmonen näky, kun pyhäkoulun päätyttyä tuo yli 300-päinen lapsijoukko purkautuu ulos monesta eri ovesta. Lasten liikehtiminen sunnuntaiamuna kirkon tienoilla on minusta kuin lupaus siitä, että jatkuvasti tulee käymään myös aikuisia kirkossa. Ellei nyt kävisi lapsia, ei luultavasti vastaisuudessa kävisi aikuisiakaan. Nämä lapset kasvavat kerran suuriksi. Rukouksemme on, että jo lapsena tutuksi tullut kirkkopolku ei unohtuisi silloinkaan.

Tarkoitukseni oli kertoa vielä aikuisien sunnuntaipäivästäkin, mutta pyhäkoulusta tuli kerrottua niin pitkästi, että jätänkin sen toiseen kertaan.

Kaisa Piirainen





Kaisun monivuotinen pyhäkoululuokka hänen huoneessaan.

## Rakkaat nuoret ystävät - Jumalan rauhaa!

Olemme saaneet toisenkin tervehdyksen Japanista, nimittäin maisteri Ilma Ruth Aholta, jonka vaiheita Pirtin Viestin lukijat varmaan ovat lähetystiedoista seuranneet. Hänhän lähti diakonissana lähetysalalle Kiinaan noin parikymmentä vuotta sitten. Mutta ovien sulkeuduttua siellä lähetystyöntekijöiltä joutui hän Amerikkaan valmistuen siellä maisteriksi Kalifornian yliopistossa. Nyt hän tarjoutui lähetystyöhön Japaniin ja on sittemmin siirtynyt Evankeliumiyhdistyksen palvelukseen toimien Akahossa. Uraauurtavalla tavalla on hän pannut siellä työtä alkuun.

*Monta vuotta on sydämessäni soinnut eräs raamatunsana, jonka myös olen kokenut todeksi! Lähetän sen tässä Teille kaikille iloisena kevät-tervehdyksenä. Se kuuluu: "Jotka Häneen katsovat, ne säteilevät iloa!" Ps. 34: 6.*

*Ei siinä sanota, että ne jotka puhuvat paljon, tai ne jotka itkevät paljon, tai ne jotka tekevät työtä oikein kovin! Ei, siinä sanotaan vain, että "ne jotka katsovat", ne säteilevät iloa.*

*Nyt on kevät, ja aurinko paistaa kirkkaasti. Pieni taimi katsoo aurinkoon, ja jotain ihmeellistä alkaa tapahtua. Se kasvaa, pitenee, ja pian tulee nappuja, kukkia, hedelmiä. Se katsoi aurinkoon, ja Jumalan ihme tapahtui. Niin on Sinun ja minunkin kohdallamme! Siis, rakas ystävä, mitäpä, jos antaisit tämän kesän muistolauseesi kuulua tähän suuntaan: "Silmät luotuina Jeesukseen!" Tiedät kyllä, mistä sen löydät Kirjassasi! Ja Jumala sinua siunatkoon!*

Ei täältä Japanistakaan aina voi kirjoittaa kovin eriskummallisia asioita, vaikka täällä monet asiat ovatkin ihan erilaisia kuin Suomessa. Kirjoitanpa siis ihan yksinkertaisesti, millaista oli eilen!

Eilen oli tiistai. Olin koko päivän kirjoittanut. Kirjeitä, sanomalehtikirjoituksia, pyhäkoululasten muistolauseita. Sitäpaitsi olin kirjoittanut jo koko maanantainkin! Tämä kirjoitusvimma johtui siitä kummallisesta pöhötyymästä, mikä jo monta kuukautta on vaivannut minun kirjoituspyytäni alinta laatikkoo! Se kun ei millään tahdo mennä kiinni enää! Ja jos sen avaa, niin sieltä purskahtaa esiin — arvaas mitä? Kirjeitä kirjeitä kirjeitä! Hirmuinen määrä kirjeitä! Luettuja kirjeitä tietysti, mutta vastaamattomia! Ja niin siis olin kirjoittanut ja kirjoittanut jo puolitoista päivää, kun yht'äkkiä tuntui siltä, etten sietänyt edes katsoa kirjoituskonetta tai kynää! Piti saada jotain virkistystä, vaikka mistä! Kun olen yksin täällä, en voinut lähteä vieraisillekaan! Ja niin äkkiä panin takin päälleni ja päätin lähteä niin pitkälle kuin tietä riittää! Parin tunnin perästä olisi raamattuluokka kotonani, joten siihen mennessä tuli palata kotiin. Muuta määräystä ei ollut. Ja niin lähdettiin!

Kaukana näkyivät tummansiniset vuoret, joiden huipuilla hohti valkoinen lumi. Vuorten takana oli taivas häikäisevän sininen. Tien kummallakin puolen kukkivat kirsikkapuut. Kirkas puro solisi siinä sivussa. On Japanin kaunis kevät.

Kaupunki oli jäänyt jo taakse. Akaho kun ei ole kovin suuri, niin pianhan täältä pääsee maaseudulle. Joten kovin kirkkaan-sinistä oli siinä tiensivussa. Pieni sininen orvokkipensas! Ja pelot olivat melkein kaikki vaaleanpunaisen vikkerin peitossa. Eräällä pellolla nainen leikkasi sitä vikkeriä. Hän käytti työnsään hauskaa viikatteen ja sirpin välimuotoa. Nopeaan se häneltä kävikin, se leikkuu.

Vastaantulevat maalaiset katsoivat vähän pitkään ulkolaista, kun täällä ei

muuta ole kuin minä. Olin ajatellut ottaa lentolehtisiä mukaan, mutta sitten luopunut siitä ajatuksesta. Niitä jakaessa täytyy olla aikaa, ja tämähän oli ”pakomatka”. Kun tunnen tien, ja ihmiset ovat minut jo kerran nähneet, palaan tänne lehtisten kanssa.

Tulin pienen metsikön luo. Mahdotto-man suuret, vanhat havupuut seisovivat pakanatemppelein varjoina, niinkuin ovat seisoneet siinä jo vuosisatoja. Kiipesin kiviportaat ja seisoin kivisten epäjumalien edessä hetken. Ison kellon edessä oli paksu nuora. Sen takana oli kello. Sitä nuuraa vetäessä kello soi ja jumala herää! Kuuro kivijumala — kuinka se heräisi!

Talot jäivät jo taakse. Tulin lähelle vuoria. Oli niin hiljaista, viileää ja kaunista. Erikoisen kaunista siksi, että rinneet kummallakin puolen tietä loistivat täynnänsä loihenvärisiä villiä atsaleoita. Luonnon ihmeellinen rauha laskeutui hiljalleen sydämeeni. Olisin voinut kulkea vaikka sinne sinivuorille asti!

Mutta kotona odotti työ. Ja niin käännyin — ja koko maisema oli ihan erilainen! Vastakkaisen vuoririnteen yllä satoi tummasta pilvestä hopeavettä sen sinisen taivaan halki niille lumivalkoisille vuorenhuipuille! Värileikki oli sanomattoman ihana! Jospa osaisi maalata! huokasin sydämessäni. Koko ajan paistoi aurinko, kultainen, lempeä kevät-aurinko. Oli niin virkistävän ja keväisen kaunista ja ihanaa!

Palasin kotiin kädet täynnä niitä viljejä atsaleoita. Siroittelin ne pitkin kotiani maljakkoihin. Tänä aamuna kun heräsin, riensin ensitöikseni katsomaan, miltä kukkani näyttivät! Ja ne hymyilivät hyvää huomenta kukin suunnaltaan!

Se kirjoituspyödän alalaatikko menee nyt taas kiinni myös! Tänä iltana on toinen raamattupiiri, mutta nyt ei tarvitse lähteä ”pakomatalle” tänään. Eilinen matka virkisti pitkälti!

Sitten kuin töiltäni ehdin — ehkä noin

100 vuoden perästä — tulen käymään  
siellä kansanopistolla ja kerron teille  
kaikille niin paljon innostuttavaa ja  
kaunista täältä Japanista, lähetystyöstä,  
luonnosta, ihmisistä, historiasta, y.m.  
y.m. loppumattomiin, että te kaikki jou-  
dutte kiusaukseen pakkaamaan kapsäk-  
kinne ja lähtemään Japaniin seuraavalla  
junalla! Tervetuloa vain!

Jumala teitä kaikkia runsaasti siunat-  
koon! Rakkain terveisin kaikille.

Ahako, toukokuun 15 pnä 1957.

*Ilma Ruth Aho.*



*Kohta sammuu päivä yöhön.*

*Kaikki kaikki työhön nyt!*

*Lyhteeseen on pienimpäänkin*

*Herra Jeesus mieltynyt.*

## IHMEELLINEN SANOMA.

Jatk. 2. siv.

ympäristöömme. Se ei voi olla vai-  
kuttamatta näihin molempiin suun-  
tiin, mutta ei myöskään saamatta  
kohtalokkaita vaurioita, jos kummal-  
la suunnalla tahansa jotain saa jäädä  
epäkuntoon. Uskon haaksirikkoa ei  
voida välttää. Uskonelämän säilymi-  
sen vuoksi, eikä suinkaan jotenkin  
ansioituaksemme, alussa luettu Raa-  
matunsana jatkuu niinkuin luimme.  
Kenen usko voisi säilyä anteeksian-  
tamattoman, tai katkeran, anteeksi  
pyytämään taipumattoman mielen  
vallitessa, tai "huokaillessamme toi-  
siamme vastaan" (Mt 6: 15; Jk 5: 9),  
tai haluttomassa toimittomuudessa  
(Jer 48: 10 a). Sellainen kuvittelu  
tuottaa kohtalokkaasti yllättävän  
pettymyksen, jota Jeesus kuvaa Lk  
13: 26, 27.

Siellä kotoisessa, tutussa ympäris-  
tössäsi on Sinun uskosi harjoituksen  
ja kilvoituksen kenttä. Siellä on Si-  
nun opeteltava Jumalan lapsen elä-  
mää arjen keskellä. Taivaallinen Isä  
vahvistakoon ja ohjatkoon Sinua niin,  
että ajallinen elämäsi muodostuisi  
todella suuren juhlan aatoksi, kuten  
muistamme unkarilaisen ystävämme  
meille ennen eroamme puhuneen.  
Silloin voimme turvallisin ja kiitol-  
lisin mielin sanoa, kun Jumalan aika  
kohdallamme on koittanut: näin on  
hyvä. Kiitos, että lapsesi saa tulla  
kotiin.

Uuden aamun koittaessa kaikki  
entinen on poissa. "Tänne jäävät  
vajavuudet, synnin arvet päälle  
maan..." Lopun sanoma ei synkennä,  
vaan se kirkastaa Jumalan lapsen  
tien.

Toivo Salomaa

Pirtin Viestin tilausmaksu on 200 mk vuosikerralta. Jos joku haluaisi vielä tilata  
sitä täksi vuodeksi, on mahdollisuus saada vielä alkunumeroitakin. Tämän jälkeen  
ilmestyy lehdestä vielä 2 numeroa.

# Kain ja Aabel

Täyttymyksen, sadonkorjuun päivä oli kiiruhtamassa iltaan. Päivän liekki lähenei taivaanrantaan kohta sammuaakseen pois. Mutta silloin tuikahtivat kedolle toiset tulet — kuin laskeva aurinko olisi ne sinne suudellut, koska se ei olisi tahtonut jättää pimeään kaunista maataan, noita vainioita, joilla se oli viljan kypsytellyt korjuupäivään. Kaksi alttaria oli pystytetty sinne, kaksi ihmistä oli tahtonut kiittää; toinen olit sinä, Aabel. Sinun lujat kätesi rakensivat alttarin — kädet, jotka rakastivat paimensauvaa. Herra oli siunannut sinun laumasi, ja nyt paloi alttarilla se, millä tahdoit Häntä kiittää: sinun siunattu uhrisi, Aabel. Tynnosti, suoraan kohosi sinertävä savupatsas ylös — sinne se katosi, ja Jumalan sydän otti sen vastaan. — Tuo savupatsas oli sinun sydämesi vertauskuva. Se oli yhtä vakaa, se ei epäillyt suunnastaan, joka oli Jumalan luo.

Eikö se ollut onnellinen päivä? Sinä iloitsit alttarisi äärellä, sinun katseesi siunasi kaunista uhria, ja kun tuli sammui, hyväilit sen tuhkaa. Et huomannut veljesi kyräilevää katsetta: sinä rakastit häntäkin onnessasi. Mutta Kainin käsi oli sinut surmaava. — On kauheaa kaatua oman veljen kädestä. Jo kun olin pieni lapsi, säälin niin kovin sinua — ja vihasin veljeäsi, joka teki tuon kavalan teon. Mutta nyt ajattelen, että sinun osasi oli hyvä. Ei mikään ehtinyt tahrata sinun uhrisavusi heleyttä, ei rikkoa sen ylevää suuntaa. Ei särkynyt sinun paimenhuilusi ääni, Aabel, vaikka se ei enää vaeltanutkaan kotivuorillasi. Sinun sielusi seurasi uhrisavusi vanaa;

se oli viimeinen uhrisi — puhdas, Jumalalle otollinen.

Mitä tapahtui sinulle, Kain? — Myös sinä tahdoit kiittää. Sinä sytytit palaamaan uhrisi: pellon viljan, äsken korjatun. Olit saanut runsaan sadon, ja sillä hetkellä sydämesi riemuitsi. Sinä katsoit alttaria ja luulit, että myös sinun uhrisi savu olisi kirkkaana kirpoava tummuvaan sineen. — Mutta tuli rätsi pahaa ennustaen. Sinä näit mustia savukäärmeitä, näit myös punaisia liekki-käärmeitä, ja kaikki ne kiemursivat maata pitkin sinun jalkojasi kohti ilkeästi sähisten. Sydämesi jäähmettyi — ensin pettymyksestä, sitten vihasta, kun vilkaisit sinne, missä nuoremman veljesi uhrisavu vaelsi ylös kuin lapsen valoisa, luottava iltarukous.

Sillä hetkellä kiroisit Jumalan, kirosit itsesi ja veljesi. Sen, mikä sinussa oli parasta, sinä heitit mustiin, tukehtuviin liekkeihin — eikä kohonnut ylös savu siitäkään. — Sen jälkeen olit valmis kauheaan tekoosi. Sinun kätesi oli kylvänyt vihan siemenen, vihan viljan se oli korjannut ja vihan alttarin pystyttänyt.

Miksi sen teit? — Sinä olit ylpeä, Kain — ja luulen sinun olleen myös katkera. Ehkä vanhempasi rakastivat enemmän veljeäsi — en tiedä. Mutta sydämessäsi oli kaunaa häntä kohtaan, ja luontosi oli hillitön, kiivas. — ”Jumala”, ajattelit ennen, ”Jumala on oikeudenmukainen.” Silloin olit oikeassa, mutta et enää silloin, kun uhrisi äärellä katsoit kärsineesi vääryyden. Hän katsoo sydämeen, Hän, joka on meidän Juma-

lamme, sinun ja minun. Etkö tiennyt, että Hänelle kelpaava uhri on nöyrä ja särjetty sydän? Kova ja ylpeä, katkeruutta ja kaunaa itsessään piilotteleva oli sinun sydämesi, Kain; ei Herra hyljännyt uhriasi suotta. "Jos teet hyvin," sanoi Hän, "voit kohottaa katseesi."

"Olenko minä veljeni vartija?" vastasit suuren tuomarisi kysymykseen. Kyllä sinä olit, Kain, ja tiesit sen itsekin. Myös sinulle huusi Aabelin veri maasta, huusi syyttäen, ahdistuen. Pimeyden laumat vaelsivat kedolle — Aabelin lampaat, mutta sinä näit syyttäjiksesi ne, kaitsijattomat. Kuin musta marmori lepäsivät sydämelläsi Herran sanat: "Ja nyt ole kirottu ja karkoitettu pois tältä vai niolta, joka avasi suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi."

Voi Kain — sinä kirottu... Ei ollut sinun murhaajankätesi enää koskaan leikkaava puhdasta, siunattua, kypsää viljaa. — Ja kun päivä aukaisi silmäluomensa, jotka se oli sulkenut näkemästä ensimmäistä veljesmurhaa, olit sinä poissa, kulkijana ja pakolaisena maan päällä, Kainin merkki otsassasi — ja sielussasi. Raskas oli sinun tiesi pois Herran kasvojen edestä, vuoren yli, jolla vaelteli levoton, säikkyvä lammaslauma kaitsijatta.

— Niin, Kain — älä anna minun sinua unohtaa, etten unohtaisi olevani veljeni vartija, ettei elämä tekisi minusta murhaajaa — ei edes silloin, kun näen uhrini joutuneen hyljättyksi. Sillä en minä pysty, Aabel, sinun laillasi tuomaan alttarille puhdasta, ehyttä uhria. Minä lasken sille oman sydämeni, synnin tahraaman ja särkyneen, ja minun Jumalani tuli on sen puhdistava, ja Hänen iankaikkinen Sanansa on sen ehyeksi tekevä.

*Eeva Tikka*

*Meidän ei tarvitse olla levottomia tehtävästämme. Meidän ei tarvitse koskaan vähintäkään vaivata itseämme koettamalla saada tietää, mitä Jumala tahtoo meidän tekevän, minkä paikan Hän haluaa meidän täyttävän. Ainoana velvollisuutenamme on, että suoritamme hyvin nykyhetken työn. On ihmisiä, jotka kulluttavat hukkaan kokonaisia vuosia ihmettelemällä mielessään, mitähän Jumala tahtonee heidän tekevän, ja odottaen, että heidän elämäntyönsä heille osotettaisiin. Mutta näin ei Jumala menettele. Jos tahdot tietää Jumalan suunnitelmat itseesi nähden, niin täytä Jumalan tahto joka päivä; se on Jumalan suunnitelma sinuun nähden tämän päivän varalta. Jos Hän on aikonut sinulle laajemman piirin, avarammat alat, on Hän johtava sinut sinne oikealla hetkellä, ja silloin se on oleva Jumalan suunnitelma sinusta ja tehtävästäsi.*

— — —  
*Me koetamme puolustella karkeuksia ja huolimattomuuksia, joilla loukkaamme muita, sanomalla: "En tarkoittanut pahasti". Emme tietystikään, sydämemme ei tahtonut olla karkea tai töykeä tai millään tavalla tuottaa tuskaa. Se oli vain "ajatuksen puutetta". Niin, mutta "ajatuksen puute" on "sydämen puutetta" — hellän sydämen puutetta; sillä hellä sydän olisi aina huomaavainen — rakkaus ei olisi koskaan huomaamaton. Meillä ei ole oikeutta unohtaa suhteitamme muihin ja niitä rakkaudenvelvollisuuksia, joita meillä on heitä kohtaan. Kristitty ei voi koskaan millään puolustella itseään, jollei hän ole ystävällinen, lempeä, ajattelevainen, huomaavainen.*

*Miller.*

*Siihen tosiasiaan, että olemme toisillemme salaisuus, on meidän alistuttava. Tunteminen ei merkitse kaiken tietämistä toisistaan, vaan rakkautta ja luottamusta toisiinsa, toistensa uskomista. Ihmisen ei pidä pyrkiä tunkeutumaan toisen ihmisen olemukseen. Toisten ihmisten sielunelämän erittelemisen on arveluttavaa puuhaa.*

*Ainoastaan se, joka kunnioittaa toisten henkistä olemusta, voi todellakin merkitä näille jotakin.*

*Schweizer.*

## TERVEISIÄ HELSINGIN EVANKELI- SESTA KANSANKORKEAKOULUSTA!

Meitä "nurmekselaisia" oli siellä kokonaista 7 viime talvena. — Kun ajattelemme kulunutta kouluvuotta, niin tuntuu aivankuin se olisi mennyt yhdessä hetkessä. Pian se meni, mutta paljon monenlaista olemme saaneet oppia ja kokea. Alku oli tietysti vähän vaikeaa, mutta kun alkukankeus oli voitettu, niin pian pääsimme vireään työntahtiin.

Todellakin paljon mahtuu tuohon kuluuneeseen talveen. Kaiken opiskelun rinnalla muistamme ne monet eri tilaisuudet ja juhlat, joissa saimme mukana olla. Aivan valtavana elämyksinä koimme opistovierailujen aikana järjestetyt juhlat. Olihan silloin ympäri Suomea kokoontunut lähes 500 evankelisten kansanopistojen nuorta.

Myöskin ovat mieleemme jääneet ne kodikkaat lauantai-illat, jotka hiljensivät mieleemme vastaanottamaan sunnuntaita. Joskus keskustelimme lauantai-iltaisn uskonelämän keskeisistä kysymyksistä. Ne hetket muodostuivat hyvin siunausrikkaiksi.

Muistelllessamme näin kulunutta talvea emme myöskään voi unohtaa aamuhartaushetkiämme, joilla aloitimme päivän työt. Usein Raamatun sana osui juuri siihen ehkä polttavaankin kysymykseen, jonka kanssa me taistelimme. Keväällä, kun olimme jo väsyneitä, tuli Raamatun sana lohduttajaksi ja virvoittajaksi.

Viime talvea ajatellessamme mielemme täyttää kiitollisuus Taivaallista Isää kohtaan. On suurta armoa, että saa työskennellä hänen suojeluksessaan ja varjeluksessaan. Näin on ollut silloin, kun saimme viettää opistotalven siellä rakkaassa opistokodissa ja nyt, kun saimme olla kansankorkeakoulussa.

Olemme saaneet paljon matkaevästä tulevaa elämää varten. Usein kuitenkin tunnemme suurta epävarmuutta ja turvattomuutta, vaikka Jumalan suojaava sana on meidät ympäröinyt. Silloin on hyvä muistaa Raamatun sanaa: »Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret». Me saamme joka päivä uudelleen jäädä kuuntelemaan, mitä Taivaallinen Isä tahtoo sanoa Pyhän Sanansa kautta. Luottavaisin mielin voimme yhtyä psalminlaulajan pyyntöön: »Lähetä valkeutesi ja totuutesi. Ne minua johdattakoot, vieköt minut sinun pyhälle vuorellesi,

## Tervetuloa Seppälään!

Kun tätä "Pirtin Viestiä" luette, on kesä ihanimmillaan. Kaikki koulut ovat päättyneet ja monet nuoret ovat niistä lähteneet kesälaitumille. Myöskin opisto-aika teillä, entiset opistolaiset, on vääjäämättömästi takanapäin. Selvisikö opistotalvenasi Sinulle, joka tätä luet, miten jatkaisit opiskeluasi, vai vieläkö olet pohtimassa tulevaa elämäntehtävääsi? — Nykyisinhän tahtoo olla tungosta joka alalla ja on kova kilpailu jo oppilaspaikoista. Tahtoisinpa esitellä Sinulle toimialan, jossa riittää työtä ja jonka alan kouluihinkin vielä miltei kaikki halukkaat ovat päässeet mukaan. — Se on karjatalouskoulu, jota tarkoitan. Tiedätkö, että nykyinen karjatalouskoulun ohjelma on paljon monipuolisempi kuin aikaisemmin. Varsinaisten kotieläinten hoitoa koskevien kysymysten lisäksi on lukujärjestyksessä jonkin verran myös kotitaloutta ja käsitöitä, samoin terveysoppia, puutarhaoppia ja maanviljelysoppia, yhteinen keskusteluilta y.m. Aikaisemmin vuoden pituinen harjoittelu oli välttämätön kouluun pääsemiseksi. Nyt voit tulla suoraan tietopuoliselle kurssille, jos se sinulle paremmin sopii, kunhan vain olet kotona osallistunut karjanhoitoon ja tunnet kiinnostusta elämiin. — Uskoisinpa, ettet viettämäsi talvea tulisi katumaan. Ryhdy jo nyt suunnittelemaan asioitasi niin, että voisit tulla tänne Kainuun karjatalouskouluun Seppälään Kajaanin maalaiskunnassa. Jos teitä tulisi useampia opiston käyneitä nuoria, voisimme myös täällä viettää joskus iltojamme opistomuistojen merkeissä, sillä ne ovat itsellenikin kovin suurimerkityksiset. — Koulusta päästyäsi on Sinulle runsaasti paikkoja tarjolla, jos sellaista haluat, mutta tarpeen on koulu kotiasikin varten. Hakuaika on syyskesällä ja ilmoitetaan siitä tarkemmin sanomalehdissä, mutta voit hakemuksesi lähettää, vaikkeet ilmoitusta huomaisikaan. Jos tahdot asiasta tarkemmin tiedustella, voit kirjoittaa tai soittaa tänne koululle. Tee se mahdollisimman pian, ettei asia unohtu! Ehkäpä syksyllä tapaamme Seppälässä!

Tervetuloa!

Aino Karjalainen.

sinun asuntoihisi, Jumalan eteen, joka on minun iloni ja riemuni».

Terttu Lankolainen



VIHITTY:

Martti Huotari .....	
Martta Haverinen .....	1948—49
Kalle Määttä .....	
Taimi Piironen .....	1950—51
Kalevi Sarkkinen .....	1950—51
Laina Pirinen .....	1950—51
Tauno Airaksinen .....	
Anja Ihanus .....	1951—52
Kalevi Räsänen .....	
Irma Eronen .....	1951—52
Aimo Tolvanen .....	1952—53
Eeva Kainulainen .....	
Pekka Haataja .....	
Iida Anelma Romppanen ....	1953—54
Rainer Nevantaus .....	
Seija Räsänen .....	1955—56

KIHLOISSA:

Alvar Väänänen .....	
Marja-Liisa Sipilön .....	1951—52
Toivo Huotari .....	
Seija Kilponen .....	1953—54
Onni Villman .....	
Laura Pulkkinen .....	1953—54

## Sydämelliset onnittelut!

Nää nuoret, Jeesus, sä suojaas sulje! Käy heidän ainaiseks oppaakseen.  
Niin että kulkunsa kuolon maasta Veis elon lähteille taivaaseen! S.K.: 6.

Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy  
iankaikkisesti. Jes. 40: 8.

# TOVERILIITON RAAMATUN- LUKUJÄRJESTYS

Heinäkuu			15 Tuom. 13	Matt. 8: 1—17
1 Joosua 1		Ilm. 9: 1—12	16 14	18—34
2 2		13—21	17 15	9: 1—17
3 3		10: 1—7	18 16	18—38
4 4		8—11	19 17	10: 1—15
5 5		11: 1—14	20 18	16—33
6 6		15—19	21 19: 1—15	33—42
7 7: 1—13		12: 1—6	22 16—30	11: 1—19
8 7: 14—26		7—12	23 20: 1—20	20—30
9 8		13—18	24 21—48	12: 1—14
10 9		13: 1—10	25 21	15—37
11 10: 1—21		11—18	26 Ruut. 1	38—50
12 22—43		14: 1—5	27 2	13: 1—23
13 11		6—12	28 3	24—43
14 12		13—20	29 4	44—58
15 13		15:	30 1. Sam. 1	14: 1—21
16 14		16: 1—7	31 2	22—36
17 15		8—16		
18 16		17—21		
19 17		17: 1—6		
20 18		7—18		
21 19: 1—23		18: 1—8	1 1. Sam. 3	Matt. 15: 1—20
22 24—51		9—19	2 4	21—39
23 20		20—24	3 5	16: 1—12
24 21		19: 1—10	4 6	13—28
25 22: 1—10		11—21	5 7	17: 1—13
26 11—34		20: 1—6	6 8	14—27
27 23		7—15	7 9	18: 1—18
28 Tuom. 1: 1—20		21: 1—8	8 10	19—35
29 21—36		9—27	9 11	19: 1—15
30 2		22: 1—9	10 12	16—30
31 3		10—21	11 13	20: 1—16
			12 14: 1—23	17—34
			13 24—52	21: 1—17
			14 15	18—32
			15 16	33—46
			16 17	22: 1—14
			17 18	15—33
			18 19	34—46
			19 20	23: 1—12
			20 21	13—39
			21 22	24: 1—28
			22 23	29—51
			23 24	25: 1—30
			24 25	31—46
			25 26	26: 1—25
			26 27	26—56
			27 28	57—75
			28 29	27: 1—31
			29 30	32—66
			30 31	28

Elokuu			Syyskuu	
1 Tuom. 4		Matt. 1	1 1. Sam. 3	Matt. 15: 1—20
2 5: 1—18		2: 1—12	2 4	21—39
3 19—31		13—23	3 5	16: 1—12
4 6: 1—18		3	4 6	13—28
5 19—40		4: 1—11	5 7	17: 1—13
6 7		12—25	6 8	14—27
7 8: 1—17		5: 1—12	7 9	18: 1—18
8 18—35		13—26	8 10	19—35
9 9: 1—21		27—37	9 11	19: 1—15
10 22—57		38—48	10 12	16—30
11 10		6: 1—15	11 13	20: 1—16
12 11: 1—28		16—34	12 14: 1—23	17—34
13 29—40		7: 1—14	13 24—52	21: 1—17
14 12		15—29	14 15	18—32
			15 16	33—46
			16 17	22: 1—14
			17 18	15—33
			18 19	34—46
			19 20	23: 1—12
			20 21	13—39
			21 22	24: 1—28
			22 23	29—51
			23 24	25: 1—30
			24 25	31—46
			25 26	26: 1—25
			26 27	26—56
			27 28	57—75
			28 29	27: 1—31
			29 30	32—66
			30 31	28

Ja valtaistuimella istuva sanoi: "Katsa uudeksi minä teen kaikki". Ja hän sanoi: "Kirjoita, sillä nämä sanat ovat vakaat ja todet". Ilm. 21: 5.

Siis auta, Jumalamme, Sun sanas kätkemään ja meitä uskossamme Sä auta kestämään. Suo, että kirkkahasti Sun sanas loistaisi, Maailman ääriin asti Yön synkän poistaisi. V. K. 165: 5.





TOIVOTAMME

# kansanopistoväen

samoin kuin kaikki toisetkin asiakkaamme tervetulleeksi ostosmatkoille myymälöihimme! Toivomme Teidän myös viihtyvän meillä, valitessanne itsellenne sekä perheellenne joko ajankohtaisia asusteita uutuusvalikoimistamme, tai muita jokapäiväisessä elämässä tarvitsemiänne tuotteita.

• JO LÄHES NELJÄKYMMENTÄ PALVELUN VUOTTA!

## NURMEKSEN KAUPPA-OSAKEYHTIÖ

— Sekatavarain tukku- ja vähittäisliike —

TYTÄRYHTIÖMME

## NURMEKSEN RAUTA-OSAKEYHTIÖ

alansa ainoa erikoisliike paikkakunnalla, palvelee Teitä asiantuntemuksella rauta- ja rakennusalan hankinnoissanne.

### Nurmeksen Sementtivalimo Oy

Puh. 165



Toimittaa hyväksi tunnettuja sementtituotealan tuotteita.

### UUSI BAARI

Kaarlonkatu 4, puh. 468

### UUSI KUKKAKULMA

Kaarlonkatu 4, puh. 515

### LASTEN VAATETUS JA LELU

PYP:n talo, puh. 462

**Käyttäkää ostopaikkananne paikkakunnan suurinta vähittäisliikettä — se kannattaa.**

Ylijäämän palautuksemme on viime vuodelta 1,5 % eli yli 5 milj. markkaa.

## **Jukolan Osuuskauppa**

## **Raja-Karjalan Osuusliike**

Nurmes

Myymlöitä Nurmeksen, Juuan, Valtimon ja Rautavaaran kunnissa.

LEIPOMO — SÄÄSTÖKASSA

Puhelin: Nimihuuto. Oma keskus yhdistää eri osastoille.

### **T:mi M. KINOS**

Nurmes — Kauppatori  
Puh. 286

### **NURMEKSEN PAPERI- JA KEMIKAALIKAUPPA**

Nurmes — Omistaja Hilda Nykänen — Puh. 39

Kangas-, lyhyt- ja sekatavarainliike

### **J. H. Mikkonen**

Nurmes, Kaarlonk. 4, puh. 227

### **VAATE ja KEMIKAALIO**

Nurmes — Kirkkokatu 31  
Puh. 96

### **H. NISSINEN**

Nurmes — Puh. 22

### **TEKSTIILI- JA LENINKILIIKE H. LAHTI**

Nurmes — Kauppatori  
Puh. 552

### **A. TYRVÄINEN**

Leninki- ja Hattuliike  
Nurmes — Puh. 442  
Linja-autoaseman vieressä

### **Pohjolan Vaatetus Oy**

Nurmes — PYP:n talo  
— Koko perheen vaatettaja —

# Nurmeksen Säästöpankki

Nurmes puh. 216  
Valtimo puh. 77

HOIDA KAIKKI PANKKI-  
ASIASI KOTISEUTUSI  
SÄÄSTÖPANKISSA.

# Oy. Pohjoismaiden Yhdyspankki

NURMES

## Nurmeksen Osuuskassa

Pääkonttori Porokylässä. Sivu-  
konttorit Nurmeksen kaup-  
palassa ja Saramolla.

## Nurmeksen Talous- kauppa

Paavo Kaikkonen, Porokylä

## Porokylän Kirjakauppa

Nurmes — Puh. 211

## E. SAASTAMOINEN

Porokylä — Puh. 199

KELLO-, KULTA- JA SILMÄLASI-  
LIIKE

## PENTTI PEHKONEN

Porokylä — Puh. 398

## T:mi Albin Kettunen

Porokylä

E. Pitkäsen  
**HAUTAUSTOIMISTO**

Porokylä — Puh. 266  
Arkkuja — Kukkia — Seppeleitä —  
Kuljetuksia

Nurmes — Puh. 272

## TYÖKUTSU!

"Rajaseudun nuorten hyväksi"-tunnuksin on tänä keväänä lähtenyt liikkeelle koko maata käsittävä keräys Nurmeksen ja Kiteen evankelisten kansanopistojen hyväksi. Keräyksellä on sisäasiainministeriön lupa, joten asian voi hyvin esittää kaikkialla.

Opistoillamme on rakennusvaiheensa vielä kesken, Kiteen opistolla varmaan enemmän kuin meillä. Omasta tarpeestamme on kerrottava, että päärakennuksemme suunnitelmasta silloinen rakennuslupien myöntäjä (KYMRO) poisti mm. opettajien asunto-osan. Tästä aiheutuva häihta on jatkuvasti tuntumassa, ja tähän osaan kuuluneitten muitenkin tilojen saamiseksi on välttämätöntä koettaa saattaa työ päätökseen.

On kyllä totta, että nykyinen ajan kohta on monestakin syystä sellainen, ettemme voi sanoa, milloin kaikki pääsee toteutumaan. Mutta sen me myöskin ymmärrämme, että näin saatu tilaisuus on käytettävä parhaalla mahdollisella tavalla, sillä yleisten keräyslupien saaminen ei ole milloin vain mahdollista. Nykyisten rakennusvelkojen lyhentäminen helpottaa vuotuisia korkomenojamme ja myöskin vastaisia lainansaantimahdollisuuksia, joihin joka tapauksessa on pakko turvautua.

Siksi nyt on toimittava! Keräyslistoja, joihin merkitään lahjoittajan nimi ja lahjasumma on lähetetty ja lähetetään vielä, ja niitä tullaan esittämään varmaan jokaiselle.

Niille, jotka ovat keräyslistan saaneet, pyytäisin sanoa: älkää jättäkö sitä unohduksiin ja esittämättä. Pitäkää se aina sopivasti käsillä. Kekseliäinä huomaatte kyllä tilaisuuksia. Kesän aikana on niitä ehkä runsaammin. Keräysaika kestää lokakuun loppuun.

Paitsi yksityisille henkilöille, joita ei ketään saisi sivuuttaa, esittäkää asia myös erilaisissa tilaisuuksissa, joissa on koolla useampia. Aivan varmaan voitte näin tehdä esim. seurakunnallisissa kyläkunnan tilaisuuksissa seurakunnan pappien mukana ollessa. Ja tämän voi varmaan tehdä useamminkin kesän aikana. Pyytäkää, ellette itse rohkenisi sitä tehdä, ketä tahansa sellaista mukana olijaa, jonka sanan luulette painavan enemmän, ehdottamaan, että tähän tarkoitukseen koottaisiin nyt yhteisesti kollehti. Perhejuhliissa, joissa olette mukana, voitte saman pyynnön esittää isäntäväelle, ja varmaan heidän

kehoituksestaan hyvin monet tulevat mukaan lahjoittajien joukkoon. On myös paikallaan järjestää yleisölle tarkoitettuja tilaisuuksia, joista etukäteen ilmoitetaan, että ne pannaan toimeen tässä tarkoituksessa. Ellei aivan lähellä olisi-kaan ohjelman suorittamiseen tarvittavia voimia, voitte pyytää niitä kauempaakin, ehkä opistoltakin voidaan josain auttaa. Mutta missä tämäkään ei käy, uskon että seurakunnan papit ja muut työntekijät tulevat tällaisiin tilaisuuksiin, kun heille vain soveltuu ja heitä pyydetään. Tarjoilu, pikku myyjäiset, juhلامerkit, joita voitte pyytää opistolta, ehkä pienet kukkalaitteetkin ja monet muut pientä kekseliäisyyttä edellyttävät keinot ovat lisäämässä tarkoitettua tulosta.

Kaikille on selvänä, että keräyksemme on joutunut hyvin epäedulliseen ajankohtaan siinä mielessä, että rahasta on yleisesti pula. Tämän tietäen emme tavoittele vain suuria tuloksia, vaan pyrkikäämme erikoisella huolella kokoaamaan myöskin "murut". Emme väheksy pieniäkään lahjoja, vaan kiitämme joksaisesta. Kun ne vain uskollisesti ja tunnollisesti kootaan, niin ettei mitään mahdollisuuksia jätetä välinpitämättömästi käyttämättä, niistä kyllä kertyy summaa, joka Jumalan, mutta niin kerääjän kuin lahjoittajankin alttiuden ja rakkauden siunaamana kasvaa merkittäväksi. Tässä mielessä ottakaamme saamamme keräyslupa Jumalan meille antamana työkutsuna!

Ja jokaiselle, jolle tämä keräyslista esitetään, pyytäisin sanoa: Älkää työntäkö sen esittäjää luotanne, ellei Teillä ole omassatunnossanne Jumalan antama lupaa siihen. Ja siinäkin tapauksessa teette asialle kiitettävän palveluksen, jos ette vaivautuneena vetäydy pois hänestä, joka tällä asialla kulkee, vaan tahdotte yhdessä hänen kanssaan ajatella, olisiko jotain vielä tehtävissä asian hyväksi, ja sanotte puolestanne sopivassa yhteydessä kehoittavan sanan tästä toisillekin. Henkilökohtaisesti muistakaamme, että työkutsun antaja, Elon Herra tänäkin päivänä vielä "katsoo, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun". Lahjan suuruus ei ole ratkaiseva, vaan sen antajan sydän ja mielenlaatu. Jos et voisikaan antaa paljon, on varmaan tilanne Jumalan sallimasta sellainen, ja Hän kyllä vastaa siitä, mutta vain perin harvat lienevät siinä asemassa, etteivät todella voi antaa mitään. "Lahjaksi olette saaneet, siis...". Tiedämme, mihin se kehoittaa.